

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzedaż soczewek kontaktowych stanowi konsultację medyczną wymagającą fizycznego badania pacjenta, a zatem jest wyłączona z zakresu stosowania dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego ⁽¹⁾?
- 2) Jeżeli sprzedaż soczewek kontaktowych nie stanowi konsultacji medycznej wymagającej fizycznego badania pacjenta, czy wykładni art. 30 WE należy dokonywać w ten sposób, że sprzeczne z jego postanowieniami jest uregulowanie państwa członkowskiego, które stanowi, że soczewki kontaktowe mogą być sprzedawane wyłącznie w specjalistycznych punktach sprzedaży wyrobów medycznych?
- 3) Czy uregulowanie węgierskie, zgodnie z którym sprzedaż soczewek kontaktowych jest dozwolone jedynie w specjalistycznych punktach sprzedaży wyrobów medycznych, jest sprzeczne z zasadą swobodnego przepływu towarów?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 23 marca 2009 r. — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Gertraud Kumpan

(Sprawa C-109/09)

(2009/C 141/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: Gertraud Kumpan

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1, art. 2 ust. 1, art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE ⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy i/lub ogólne zasady prawa wspólnotowego należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu prawa krajowego, które weszło w życie w dniu 1 stycznia 2001 r., zgodnie z którym zawieranie umów o pracę na czas określony bez ograniczeń co do czasu ich trwania bez dalszych warunków z pracownikami po ukończeniu przez nich pięćdziesiątego ósmego roku jest możliwe, jedynie dlatego że ukończyli oni pięćdziesiąty ósmy rok życia?
- 2) Czy klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999

r., wprowadzonego w życie przez dyrektywę Rady 99/70/WE ⁽²⁾ z dnia 28 czerwca 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu prawa krajowego, które zezwala bez dalszych warunków na zawieranie bez obiektywnego powodu nieograniczonej liczby kolejnych umów o pracę na czas określony bez ograniczeń co do czasu ich trwania, jedynie dlatego że pracownik ukończył pięćdziesiąty ósmy rok życia w chwili wstąpienia w stosunek pracy na czas określony, a z wcześniejszą umową o pracę na czas nieokreślony zawarł z tym samym pracodawcą nie występuje ścisły związek przedmiotowy?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i/lub drugie:

Czy sądy krajowe powinny zaniechać stosowania przepisu prawa krajowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 43

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud de Cheb (Republika Czeska) w dniu 23 marca 2009 r. — Česká podnikatelská pojistovna a.s., Vienna Insurance Group przeciwko Michalowi Bilasowi

(Sprawa C-111/09)

(2009/C 141/45)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Okresní soud de Cheb (Republika Czeska)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Česká podnikatelská pojistovna a.s., Vienna Insurance Group

Strona pozwana: Michal Bilas

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 26 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem”) należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten nie zezwala sądowi na zbadanie swojej międzynarodowej jurysdykcji w przypadku, gdy pozwany wdaje się w spór, mimo tego że sprawa podlega zasadom dotyczącym jurysdykcji obowiązkowej na podstawie Sekcji 3 rozporządzenia, a skarga została wniesiona niezgodnie z tymi zasadami?
2. Czy pozwany może, poprzez to, że wdaje się w spór, ustalić międzynarodową jurysdykcję sądu w rozumieniu art. 24 rozporządzenia, nawet jeśli w przeciwnym razie postępowanie podlegałoby zasadom jurysdykcji obowiązkowej zawartym w Sekcji 3 rozporządzenia, a skarga została wniesiona niezgodnie z tymi zasadami?

3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy okoliczność, że pozwany wdał się w spór przed sądem, który w przeciwnym razie na podstawie rozporządzenia nie miałby jurysdykcji w sprawie dotyczącej ubezpieczenia, może być uznana za umowę dotyczącą jurysdykcji w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 27 marca 2009 r. — Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V. przeciwko Bezirksregierung Arnsberg

(Sprawa C-115/09)

(2009/C 141/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V.

Strona pozwana: Bezirksregierung Arnsberg

Przypozwana: Trianel Kohlekraftwerk Lünen GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 10a dyrektywy 85/337/EWG⁽¹⁾ w brzmieniu nadanym dyrektywą 2003/35/WE⁽²⁾ wymaga, aby organizacje pozarządowe, które domagają się dostępu do wymiaru sprawiedliwości państwa członkowskiego, którego prawo administracyjne procesowe wymaga podniesienia naruszenia prawa, mogły podnieść naruszenie wszystkich przepisów dotyczących ochrony środowiska właściwych dla zatwierdzenia projektu, a zatem także tych przepisów, które zostały ustanowione wyłącznie w interesie ogółu, a nie przynajmniej również dla ochrony dóbr prawnych jednostek?
2. W przypadku nieudzielenia na pytanie pierwsze bezwarunkowej odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 10a dyrektywy 85/337/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2003/35/WE wymaga, aby organizacje pozarządowe, które domagają się dostępu do wymiaru sprawiedliwości państwa członkowskiego, którego prawo administracyjne procesowe wymaga podniesienia naruszenia prawa, mogły podnieść naruszenie takich przepisów dotyczących ochrony środowiska właściwych dla zatwierdzenia projektu, które mają podstawę bezpośrednio w prawie wspólnotowym albo które transponują wspólnotowe przepisy prawa ochrony środowiska do prawa wewnętrzkrajowego, a zatem także tych przepisów, które zostały ustanowione wyłącznie w interesie ogółu, a nie przynajmniej również dla ochrony dóbr prawnych jednostek?

- a) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi zasadniczo twierdzącej:

Czy wspólnotowe przepisy prawa ochrony środowiska muszą spełniać określone wymogi co do treści, aby mogły zostać zaskarżone?

- b) W przypadku udzielenia na pytanie 2a odpowiedzi twierdzącej:

O jakie wymogi co do treści (np. bezpośrednia skuteczność, cel ochronny, cele) chodzi?

3. W przypadku udzielenia na pytania pierwsze i drugie odpowiedzi twierdzącej:

Czy organizacji pozarządowej przysługuje takie wychodzące poza wymogi prawa wewnętrzkrajowego roszczenie o dostęp do wymiaru sprawiedliwości bezpośrednio na mocy dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40–48.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji; Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17–25.

Odwołanie od wyroku (Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba)) wydanego w dniu 14 stycznia 2009 r. w sprawie T-162/06 Kronoply GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 31 marca 2009 r. przez Kronoply GmbH, dawną Kronoply GmbH & Co. KG

(Sprawa C-117/09 P)

(2009/C 141/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Kronoply GmbH, dawna Kronoply GmbH & Co. KG (przedstawiciele: R. Nierer i L. Gordalla, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie T-162/06;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 września 2005 r. w sprawie pomocy państwa C 5/2004 (wcześniej N 609/2003) uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc, którą Niemcy zamierzają przyznać na rzecz wnoszącej odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego zawartego w drugiej części wniosku, przekazanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji w celu ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i odwołania, a w szczególności kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.